

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą również: Fontana Food AB (Tyresö, Szwecja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 1 marca 2013 r. w sprawie R 2604/2011-1;
- stwierdzenie nieważności decyzji nr 4892 C Wydziału Unieważnień z dnia 21 października 2011 r., która poprzedziła wydanie zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „Taverna MEDITERRANEAN WHITE CHEESE” — zarejestrowany jako wspólnotowy znak towarowy nr 3 600 285

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Fontana Food AB

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Podstawami wniosku o unieważnienie prawa do znaku są podstawy z art. 53 ust. 1 lit a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: częściowe unieważnienie prawa do spornego wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit b) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2013 r. — Miettinen przeciwko Radzie

(Sprawa T-303/13)

(2013/C 215/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Samuli Miettinen (Espoo, Finlandia) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer, E. Raedts i A. Villette, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 21 marca 2013 r. w przedmiocie odmowy udzielenia pełnego dostępu do dokumentu 15309/12 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43), doręczonej skarżącej w dniu 25 marca 2013 r. pismem oznaczonym znakiem „04/c/01/13” (zwanym dalej „zaskarżoną decyzją”) oraz;
- obciążenie Rady kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztów ewentualnych interwencji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 tiret drugie i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ zaskarżona decyzja jest oparta na błędnej interpretacji i błędnym zastosowaniu tych przepisów, które odnoszą się do ochrony postępowań sądowych oraz opinii prawnych i odpowiednio do ochrony toczącego się procesu podejmowania decyzji, z uwagi na to, że:
 - po pierwsze, Rada nie wykazała, że ujawnienie dokumentu 15309/12 narusza zdolność jej służby prawnej do bronięcia owego dokumentu w przyszłych postępowaniach sądowych i zagraża procesowi prawodawczemu;
 - po drugie, Rada nie wykazała, że dokument 15309/12 ma szczególne znaczenie lub szeroki zakres stosowania uzasadniający niestosowanie domniemania przemawiającego za ujawnieniem opinii prawnych w toku procesu legislacyjnego;
 - po trzecie, teoretyczne rozważania Rady dotyczące szkody są czysto hipotetyczne. Nie są one zasadne ani pod względem prawnym, ani pod względem faktycznym, ponieważ brzmienie opinii zawartej w dokumencie 15309/12 — porozumienia pomiędzy państwami członkowskimi zgodnie z analizą przeprowadzoną przez służbę prawną — było publiczne w chwili wydania zaskarżonej decyzji oraz;

- po czwarte, Rada błędnie zastosowała kryterium nadrzędnego interesu publicznego, powołując się na art. 4 ust. 3 akapit pierwszy w zakresie, w jakim uznała ona tylko postrzegane ryzyko dla jej procesu podejmowania decyzji związane z ujawnieniem, a nie pozytywne skutki takiego ujawnienia między innymi dla prawnego uzasadnienia procesu podejmowania decyzji i wcale nie zastosowała tego kryterium, powołując się na art. 4 ust. 2 tiret drugie.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 TFUE, z uwagi na to, że Rada uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia zaskarżonej decyzji w sposób wystarczający i odpowiedni.

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2013 r. — DelSolar (Wujiang) przeciwko Komisji

(Sprawa T-320/13)

(2013/C 215/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: DelSolar (Wujiang) Ltd (Wujiang, Chiny) (przedstawiciele: L. Catrain González, lawyer, E. Wright i H. Zhu, Barristers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 513/2013 ⁽¹⁾ w zakresie w jakim ma ono zastosowanie do skarżącej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy tego, że Komisja Europejska dopuściła się oczywistego błędu co do prawa poprzez rozszerzenie zakresu trzeciego tiret art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51) („rozporządzenia podstawowego”) oraz poprzez badanie domniemanych znaczących wahań, które — ze względu na to, że nie wynikają z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki — wyraźnie nie wchodzą w zakres trzeciego tiret art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.
- 2) Zarzut drugi dotyczy tego, że Komisja Europejska błędnie uznała, iż koszty produkcji i ogólna sytuacja finansowa skarżącej podlegały znaczącym wahaniom wynikającym z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki, o których mowa w art. 2 ust. 7 lit. c) tiret trzecie rozporządzenia podstawowego.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy tego, że Komisja Europejska dopuściła się błędu w ocenie w świetle okoliczności, że ani otrzymane nieznaczne subsydia, ani preferencyjny system podatkowy uzyskany przez skarżącą i jej spółkę zależną Delta Greentech (China) Co. Ltd. (łącznie zwane dalej „DelSolar Group”) nie „[wynikają] z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki”.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że decyzja Komisji Europejskiej odrzucająca wniosek skarżającej o traktowanie na zasadach rynkowych tylko na podstawie preferencyjnego systemu podatkowego i nieznacznych subsydiów jest nieproporcjonalna i niekonieczna.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 513/2013 z dnia 4 czerwca 2013 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniów i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 182/2013 poddające rejestracji przywóz tych produktów pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 152, s. 5).